ఆమె ఆవేదన - అతని అంతరంగం

సుమిత్ర ఆ స్కూలుకు హెడ్‌మిస్ట్రెస్. ఆమె చాలా ఆందోళనగా ఉంది. కారణం కొత్త డి ఇ.ఓ. ఆరోజు స్కూలు ఇన్‌స్పెక్షను చేయబోతున్నాడు. అతను చాలా స్ట్రిక్టు ఆఫీసరు అనీ, నిక్కచ్చి మనిషి అనీ, రికార్డులలో గాని, స్కూలు డిసిప్లినులోగాని ఏమాత్రం లోపమున్నా వెంటనే కఠిన చర్య తీసుకొంటాడనీ ఆమెకు తెలిసింది.

రెండు రోజుల ముందుగానే ఇన్‌స్పెక్షను ఉందని తెలిసినా పాపం ఆమె ఆరేళ్ళ ఒక్కగానొక్క కొడుకు మధుకి జబ్బు చేయడంతో ఆఫీసు పని అంతా టీచర్లకు అప్పగించి తాను ఈ రెండు రోజులు హాస్పిటలులో ఉండిపోయింది. బాబుకి వైద్యం చేయించి క్రితం రాత్రి ఇంటికి తీసుకువచ్చింది. భర్త వారం రోజులుగా ఇంట్లో లేనందున ఆమెకు ఈ ఇబ్బందులన్నీ ఎదురయ్యాయి. అసిస్టెంటు హెడ్‌మాస్టర్ని అడిగితే రికార్డులన్నీ సక్రమంగా ఉన్నాయని చెప్పాడు. దాంతో అన్నిటిమీదా సంతకాలు పెట్టేసింది.

ముప్పై అయిదేళ్ళ సుమిత్ర తెల్లని ముఖం నిండా చెమటలు పడుతున్నాయి. మాటిమాటికీ కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకొంటూ డి ఇ.ఓ. గారి రాకకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంది. ఇంతలో దూరంగా జీపు శబ్దం వినిపించింది. స్కూలు బంట్రోతు పరుగెత్తుకొంటూ వెళ్ళి గేటుదగ్గర నిలబడ్డాడు. హెడ్‌మిస్ట్రెస్ సుమిత్ర, అసిస్టెంటు హెడ్‌మాస్టరు, క్లాసులులేని టీచర్లు హెడ్‌మిస్ట్రెస్ గదిముందు డి. ఇ. ఓ. గారికి స్వాగతం చెప్పడానికి నిలబడి ఉన్నారు.

ఇంతలో జీపు బాణంలా దూసుకువచ్చి హెడ్‌మిస్ట్రెస్ గదిముందు ఆగింది. డి ఇ.ఓ. ముందు సీట్లోంచి ఠీవిగా దిగాడు. అందరూ విష్ చేశారు. డి. ఇ. ఓ. యువకుడు. వయసు షుమారు పాతిక సంవత్సరాలు ఉంటాయి. తెల్లగా, సన్నగా, అందంగా ఉన్నాడు. కళ్ళకు గాగుల్సు పెట్టుకొని ఉన్నాడు. ముందు ఠీవిగా డి.ఇ.ఓ. పోతూంటే వెనుకనే ఆయనను అనుసరించాడు బంట్రోతు. డి.ఇ.ఓ. రావు నేరుగా వెళ్ళి తనకు కేటాయించిన సీట్లో కూర్చొన్నాడు. అటెండెన్సు రిజిస్టరు తీసుకొని మొదటి పేరుమీద పెన్ను పెట్టి "హూ ఈజ్ మిసెస్ కె. సుమిత్ర?" అన్నాడు.

"ఎస్, సార్" అంది కంగారు నణచుకొంటూ హెడ్‌మిస్ట్రెస్ సుమిత్ర.

తలెత్తి చూసిన డి.ఇ.ఓ. రావు ముఖం నల్లగా మాడిపోయింది. ఇది....ఇది కలా? నిజమా? ఈ యదార్థాన్ని అతను నమ్మలేకపోతున్నాడు. అద్దాలుతీసి కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకొని ఒకక్షణం ఆమెనే పరిశీలనగాచూసి మళ్ళీ కళ్ళకు పెట్టుకొన్నాడు.

'రాక్షసి! ఈ మనిషివల్లేకదా తను స్త్రీ ద్వేషిగా మారింది! ఇన్నేళ్ళ కసీ, పగా ఈరోజు తీర్చుకొంటాను. జీవితంలో రాదనుకొన్న అవకాశం ఎంత విచిత్రంగా వచ్చింది! ఈమె నేనెవరో గుర్తించినట్టు లేదు. ఇక చూపిస్తాను నా తడాఖా' అని మనసులో అనుకొంటూ పళ్ళు కొరుక్కొన్నాడు రావు.

ఇనస్పెక్షను మొదలయింది. ప్రతి చిన్న తప్పుకూ ఎగిరెగిరి పడుతున్నాడు రావు. రికార్డులను విసిరి పడేస్తున్నాడు. ఈ హడావుడికి హెడ్‌మిస్ట్రెస్ సుమిత్ర భయపడిపోతోంది. టీచర్లు అరచేతిలో ప్రాణాలు పెట్టుకొని ఉన్నారు. స్కూలు బంట్రోతు వణికిపోతున్నాడు. అయ్యగారు కాఫీ పంపిస్తే తాగలేదు. టఫిను తెచ్చిన అటెండర్ని తిట్టి పంపించాడు. చివరికి మంచినీళ్ళు కూడా ముట్టుకోలేదు. ఆ మధ్యాహ్నం భోజనం కూడా తనే డబ్బిచ్చి తన బంట్రోతు చేత తెప్పించుకొని తిన్నాడు. ఆ సాయంత్రం అయిదు గంటలకు ఇనస్పెక్షను పూర్తిచేసి లోటుపాట్లు ఒక ఏభై రాసి-'ఇంత బాధ్యతారహితంగా స్కూలును నడిపే హెడ్‌మిస్ట్రెస్ సుమిత్రను ఆరు నెలలపాటు ఎందుకు సస్పెండు చేయకూడదు' అనికూడా రాశాడు.

స్కూలు బెల్ కొట్టడంతో పిల్లలంతా వెళ్ళిపోయారు. టీచర్లు మాత్రమే ఉన్నారు. డి.ఇ.ఓ. గారు తన అటెండరు వెంటరాగా స్కూలులోనే తనకు ప్రత్యేకంగా కేటాయించబడిన గదిలోకి వెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకోసాగాడు.

సుమిత్ర ఆవేదన అంతా ఇంతా కాదు. తన సబార్డినేట్స్ అయిన టీచర్ల ముందు తన బాధ బయట పెట్టుకోలేకుండా ఉంది ఆదే ఒంటరిగా ఉంటే సుమిత్ర ఈపాటికి ఏడ్చేస్తూ ఉండేది. ఈరోజు వరకు ఆమెమీద ఇలాంటి రిమార్కులులేవు. గత సంవత్సరం ఆమె ఉత్తమ టీచరుగా రాష్ట్రపతి అవార్డు పొందింది. ప్రమోషన్ మీద ఆమెను ఈ మధ్యనే హెడ్‌మిస్ట్రెస్‌గా వేశారు.

ఆమెకు బాధ్యతలు ఎక్కువ. ఉద్యోగం లేనిదే జరగదు. భర్త చిన్న ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అతని ఒక్కడిమీదా కుటుంబం జరుగదు. అదీగాక తన చెల్లెలి పెళ్ళికోసం నెల నెలా అంతో ఇంతో డబ్బు ఇంటికి పంపాలి. ఇప్పుడు ఈ ఉద్యోగం పోతే అవమానం సంగతి అటుంచి, బ్రతకటమే కష్టమవుతుంది.

అసిస్టెంటు హెడ్మాస్టరుతోపాటు, మిగతా టీచర్లంతా ఆమెను ఓదార్చి గదిలో ప్రశాంతంగా ఉంటాడనీ, అక్కడ కలుసుకొంటే కొంత ప్రయోజన ముంటుందనీ చెప్పారు. కాని డి.ఇ.ఓ. గారి దగ్గరికి పోవాలంటే ఆమెకు భయంగా ఉంది. అందుకే అందరూ కలసి ఆలోచించి నచ్చచెప్పారు.

రావు ఎడమచేత్తో తల పట్టుకొని కణతలు నొక్కుకుంటూ అనీజీగా కుర్చీలో కూర్చొని ఉన్నాడు. రావుగారి బంట్రోతు సుబ్బయ్య బయట కూర్చున్నాడేగాని అయ్యగారి మనసేమిటో అర్థంగాక తికమక పడిపోతున్నాడు. అయ్యగారి దగ్గర తన ఆర్నెల్ల సర్వీసులో ఎప్పుడూ ఇలా చూడలేదు. ఆనందంగా, చలాకీగా ఉంటూ అందరిచేతా మంచివాడనిపించుకొనేవాడు. కాని ఈ స్కూల్లో ఇంత రాద్ధాంతం ఎందుకు జరిగిందో అతని మనసుకు ఎక్కడంలేదు. ఏ స్కూలుకు వెళ్ళినా అర గంట కంటే ఎక్కువసేపు ఇన్స్పెక్షను జరిగేదికాదు. అలాంటిది ఇక్కడ ఒక రోజంతా ఇనస్పెక్షను చేశాడు.

హైస్కూలు బంట్రోతు స్వామిదాసు చెప్పినదాన్నిబట్టి హెడ్మిస్ట్రెస్ అమ్మ గారు చాలా మంచిదనీ, ఎప్పుడూ ఆ స్కూల్లో నూటికి పదిమందికంటే ఎక్కువ పాసుగారనీ, అలాంటిది ఈమె చేరిన సంవత్సరం నూటికి నూరుమంది పాసయ్యా రనీ, ఇదంతా ఆమె పడ్డ కష్టానికి ఫలితమని చెప్పాడు.

సుబ్బయ్య ఈ ఆలోచనల్లో ఉండగా హెడ్మిస్ట్రెస్ సుమిత్ర గది వాకిలి దగ్గరి కొచ్చింది. ఆమె ముఖం దీనంగా ఉంది.

"లోపలికి వెళ్ళండమ్మా, అయ్యగారు మిమ్మల్ని ఏమీ అనరు" గౌరవంగా లేచి నిలబడి, ఆప్యాయంగా అన్నాడు.

సుమిత్ర నెమ్మదిగా లోపలకువెళ్ళి రావుగారి ఎదురుగా నిలబడింది. డి.ఇ.ఓ. ఆమెను చూసినా చూడనట్లే నటిస్తూ ఉండిపోయాడు. ఎదురుగా కుర్చీఉన్నా మర్యాద కోసం కూర్చోమనైనా చెప్పలేదు.

ఆమె ఎంతో నెమ్మదిగా "సార్" అంటూ పిలిచింది. రావు ఏమిటన్నట్లు విసురుగా చూశాడు.

"సార్, బాబుకు ఆరోగ్యం బాగులేక రెండు రోజులుగా నేను సెలవులో ఉండడంతో రికార్డుల్లో ఇన్ని అవకతవకలు జరిగాయి. నన్ను క్షమించండి" అంది రెండు చేతులు జోడిస్తూ.

4

"ముందుగా నేను తెలియజేసినా ఈ రెండు రోజులూ మీరు లేకపోవడం మొదటి తప్పు. అదీగాక ఆ విషయం వదిలేస్తే రికార్డుల్లో ఏముందో పరిశీలించకుండా గుడ్డిగా సంతకాలు పెట్టడం రెండవ తప్పు"

ఏం చెప్పినా వినడని నిర్ణయించుకొన్న సుమిత్ర "సారీ సార్. ఇకనుంచి ఏ తప్పులు లేకుండా చూస్తాను. ఈసారికి క్షమించండి" అంటూ దీనంగా అడిగింది.

"ఏం? ఎందుకు క్షమించాలి?" పట్టువదలని విక్రమార్కుడిలా అడిగాడు.

"సార్ ఇది చాలా ఘోరమైనశిక్ష. నన్ను సస్పెండు చేయవలసినన్ని తప్పులు అందులో లేవు. అదీగాక నన్ను ఆరు నెలలు సస్పెండు చేస్తే కుటుంబాన్ని పోషించడం కష్టమవుతుంది సార్" అంటూ వేడుకొంది. ఆమె కళ్ళలో నీరు కదిలిస్తే రాలేట్లుగా ఉన్నాయి.

"మరి నన్నేం చెయ్యమంటారు?"

"ఏ శిక్ష అయినా సరేసార్. జీతానికి భంగం లేకుండా."

"ఏ శిక్ష అయినా సరేనా?" కొంటెగా అడిగాడు. అతని కంఠం విచిత్రంగా ధ్వనించింది.

"ఏ శిక్ష అయినా సరే!" పట్టుదలగా అంది.

"చెప్పమంటారా?"

"చెప్పండి."

"మీరు అమలుపరచలేరు."

"తప్పకుండా అమలుపరుస్తాను."

"ప్రామిస్?"

"ప్రామిస్!"

రావు కొద్దిసేపు ఆలోచిస్తూ పైకి చూడసాగాడు.

"చెప్పండి సార్, సందేహించకండి" ప్రాధేయపడుతూ అడిగింది సుమిత్ర.

"మీరు.... మీరు.... ఈ రాత్రి నాతో గడపగలరా?" చటుక్కున అనేశాడు డి.ఇ.ఓ. రావు.

5

ఆమెకు ఒక క్షణం గుండె ఆగినట్లయింది. శరీరంలోంచి రక్తం పొంగు కొచ్చి ముఖం ఎర్రగా అయింది. ఆవేశంతో శరీరం ఒణికింది. అదే ఆమె ఆర్థిక పరిస్థితి ఇంకో విధంగా ఉండుంటే చెంప పగలగొట్టి రాజీనామా కాగితం ముఖం మీద పారేసి వెళ్ళి ఉండేది. కాని ఆమె పరిస్థితి అందుకు విరుద్ధం. ఎంత సేపటికీ ఆమెకు తన ఆర్థిక పరిస్థితీ, తన బిడ్డ భవిష్యత్తూ గుర్తుకు రావడంతో ఆవేశం అణుచుకొంది.

"సార్ ఇంతకంటే వేరే శిక్ష మరేమీలేదా?" దీనాతి దీనంగా అడిగింది. కళ్ళలోంచి నీరు ఉబికి బుగ్గలమీదికి జారుతున్నాయి. ఎంత కష్టపడ్డా ఆపలేక పోతోంది.

"దీనికి ప్రత్యామ్నాయంగా మరేశిక్ష లేదు. మీరు కాదంటే ఇప్పుడే వెళ్ళి పోతాను " ఆమె ముఖంలోకి చూడకుండా గోడవైపు చూస్తూ చెప్పాడు.

ఆమె ఒక క్షణం ఆలోచించి "అలాగే సార్" అంటూ వస్తున్న ఏడుపును అరికడ్తూ పైట నోటిలో కుక్కుకొని వడివడిగా బయటకు వెళ్ళిపోయింది.

* * *

రాత్రి డి ఇ.ఓ రావు ఫోంచేసి మంచంమీద పడుకొని ఉన్నాడు. సుమిత్ర రాకకోసం క్షణాలు లెక్కబెడుతున్నాడు. ఆమెమీద తనకున్న కసి, పగ, ద్వేషం ఎప్పుడు ప్రదర్శిద్దామా అని ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఇంతలో మెల్లగా తలుపులు నెట్టుకొని సుమిత్ర లోపలికి వచ్చింది. తలుపులు మూసి నెత్తిమీద ఉన్న కొంగు తీసేసింది.

ప్రత్యేక అలంకారాలు లేకుండా మామూలుగా ఉంది. చేతిలో హేండుబాగు ఉంది.

"ఫరవాలేదు. మాట తప్పకుండా వచ్చారే", అన్నాడు వ్యంగ్యంగా. ఆమె తల వంచుకొంది.

"కూర్చోండి" అంటూ ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీ చూపించాడు. అతనికి ఏం మాట్లాడాలో తోచటంలేదు.

ఆమెని చూస్తుంటే అతని ఆలోచనలు గతంలోకి వెళ్ళాయి.... ....

సుమిత్ర: మేడమ్ సుమిత్ర ఒకనాడు తనకు టీచర్. తను అప్పుడు సెకండ్ ఫారం చదువుతున్నాడు. తమ ఊరికి స్కూలు టీచరుగా వచ్చిన సుమిత్రకు తమ ఇంట్లోనే ఉండటానికి ఒక పోర్షనిచ్చారు. ఆమెకు అప్పటికి వివాహం కాలేదు. ఆరోజు తమ ఇంట్లో చేరినప్పుడు ఆమె వస్తువులన్నీ తనే దగ్గరుండి సర్దాడు.

"ఏం చదువుతున్నావు బాబూ?" ఎంతో ఆప్యాయంగా అడిగింది టీచర్.

"సెకండ్ ఫారం మేడమ్" అన్నాడు సిగ్గుపడుతూ.

"మేడమ్ కాదు బాబూ, అక్క అనాలి" అంది ఎంతో ఆప్యాయంగా.

"బాగుండదు మేడమ్" అన్నాడు తనే ధైర్యంచేసి.

"ఏం ఫరవాలేదు. స్కూల్లో నేను నీకు మేడమ్. ఇంట్లో మాత్రం అక్కనే" అంది దగ్గరకు తీసుకొని ఆప్యాయంగా తల నిమురుతూ.

తాను ఎంతో మురిసిపోయాడు.

తన తల్లిదండ్రులకు తను ఒక్కడే సంతానం. తనకు తోబుట్టువులు ఎవ్వరూ లేరు. ఆ రోజునుంచి తాను మేడమ్ సుమిత్రను అక్కగానే భావించాడు.

కాని రోజులు గడిచేకొద్దీ పరిస్థితి తారుమారు కాసాగింది. ఆమె తను చేసే ప్రతి పనినీ విమర్శించడం మొదలుపెట్టింది. ప్రతి చిన్న విషయానికీ తనమీద ఇంట్లో చాడీలు చెప్పి తన్నించేది. ఎన్ని మార్కులు తెచ్చుకొన్నా ఇంకా ఎక్కువ రాలేదని, సరిగ్గా చదవడని చెప్పేది. అదే తన క్లాసుమేటైన గ్రామపెద్ద కుమారుడు శ్యామసుందర్‌ని ఏమీ అనేది కాదు. ఎంతో ముద్దుగా మాట్లాడేది. స్కూలుకు ఎంత ఆలస్యంగా వచ్చినా ఏమీ అనేదికాదు. కారణం గ్రామపెద్దకి భయపడడమే. కాని తనను ప్రతి చిన్న తప్పుకీ కఠినంగా శిక్షించేది.

ఒక రోజు తన ఫ్రెండు పిలిస్తే క్లాసు పరీక్ష ఎగగొట్టి మ్యాట్నీకి వెళ్ళాడు. దాంతో ఇంట్లో వాళ్ళకి చెప్పి 'వీడు పూర్తిగా చెడిపోతున్నాడు. వాతలు పెడితేగాని దారికిరాడు.' అని ఓ సలహా పారేసింది.

అదేమిటోగాని తన తల్లిదండ్రులకు మేడమ్ మాట అంటే వేదవాక్కు. ఆరోజే మేడమ్ సెలవులకు ఊరెళ్ళిపోయింది. మొరటువాళ్ళైన తన తల్లిదండ్రులు అట్లకాడ కాల్చి తొడమీద వాత వేశారు. అది ఇప్పటికీ మాయనిమచ్చగా నిలిచి పోయింది.

అప్పటి నుంచీ తనకు ఆమె మీద ద్వేషం విపరీతంగా పెరిగిపోయింది. కష్ట పడి చదవసాగాడు. ఆమె పిలిచినా వెళ్ళేవాడు కాదు. ఆమెను 'అక్కా' అనిగాని, 'మేడమ్' అనిగాని పిలిచేవాడు కాదు. బద్ధ శత్రువులా, ద్వేషంగా క్రోధంగా చూసేవాడు.

తన శ్రమకు ఫలితంగా ప్రతిక్లాసులోను ఫస్టు వచ్చేవాడు మేడమ్ తనను ఎప్పుడూ అభినందించేది కాదు. తానూ ఆమె అభినందించాలని కోరుకునేవాడు కాదు టెన్త్ క్లాసు ఆఖరు పరీక్షరాసిన రోజున అతనికి మరుసటి రోజు సుమిత్రా మేడమ్‌ను చూడ్డానికి నెల్లూరు నుంచి ఎవరో ఇంజనీరు పెళ్ళిచూపులకు వస్తాడనీ, ఆ పెళ్ళి చూపులు తనింట్లోనే జరుగుతాయని తెలిసింది.

అప్పటి నుంచి అతనికి ఒకటే ఆలోచన. ఎలాగైనా తన పగ ఇప్పుడే తీర్చు కోవాలి. అందుకు ఏం చేయాలి అని ఆ రాత్రంతా ఆలోచించి ఒకప్లాను వేసుకొన్నాడు. మరుసటి రోజు ఎనిమిది గంటలకు పెళ్ళి చూపులకు వస్తారని తెలిసి తాను ఒక అర గంట ముందుగానే రైల్వే స్టేషనుకు వెళ్ళాడు. ట్రైను ఎనిమిదిన్నరకు వచ్చింది. అందులోంచి ఇంజనీరు, అతని తల్లి కాబోలు పెద్ద వయసామె దిగారు. రైల్వే స్టేషను నుంచి తన ఊరు ఒక కిలోమీటరు ఉంటుంది. బాడుగకు తానే ఒక ఎద్దు బండి మాట్లాడి అందులో ఎక్కమన్నాడు.

ఇంజనీరు నవ్వుతూ "బండిలో అమ్మను ఎక్కిద్దాం. మనం వెనకనే మాట్లాడు కొంటూ నడచివద్దాం. ఏం?" అన్నాడు. తను సరేనన్నాడు.

ఇంజనీరు తల్లి బండి ఎక్కితే తను, ఇంజనీరు మాట్లాడుకొంటూ నడవ సాగారు.

తను ఇంజనీరుతో ఆ విషయం, ఈ విషయం మాట్లాడుతూ చల్లగా మేడమ్ సుమిత్ర, హిందీ టీచర్ గోపాల్ ప్రేమించుకొన్నారని చెప్పాడు. ఇంజనీరు ముఖం నల్లగా మాడిపోయింది.

మళ్ళీ తనే "సార్, ఇప్పుడు మీరు రాకపోతే ఈ సంబంధం నేనే చెడ గొట్టానని నన్ను తంతారు. మీరు కొద్దిసేపు ఉండి వెళ్ళిపోండి సార్" అన్నాడు భయం నటిస్తూ.

దానికి ఇంజనీరు ఒప్పుకున్నాడు.

ఇంటి ముందు బండిలోంచి దిగిన ఇంజనీరు తల్లిని, ఇంజనీరు చేయి పట్టు కొని వస్తున్న తనను చూసి ఇంట్లోవాళ్ళు ఎంతో ఆనందించారు. పెళ్ళి చూపులలో సుమిత్ర మేడమ్ ఎంతో అందంగా అలంకరించుకొని ఇంజనీరు ఎదుట కుర్చీలో కూర్చొంది. ఇంజనీరు తల్లి ఎన్నో విషయాలు మాట్లాడితే ఇంజనీరు ముక్తసరిగా నాలుగు మాటలు మాట్లాడాడు.

పెళ్ళిచూపులు అయిన తరువాత తనుకూడా ఇంజనీరు వెంట రైల్వేస్టేషనుకు బయలుదేరాడు. తన తల్లి తనను చూపిస్తూ మేడమ్‌తో ఏదో చెప్తోంది. మేడమ్ తనను చూసి నవ్వుతూ తల్లికి ఏదో జవాబు చెప్తోంది. వెనక్కు తిరిగి చూసిన తనకు ఈ దృశ్యం కనిపిస్తోంది. 'ఏవో చాడీలు చెప్తోంది రాక్షసి' అని పళ్ళు నూరు కున్నాడు తను.

మరుసటి రోజు మేడం వెళ్ళిపోయింది. తరువాత మేడం తనకు కనిపించ లేదు. ఇంజనీరు మేడమ్‌ను తిరస్కరించి ఉంటారని: దాంతో ముఖం చెల్లక ఆమె ఎక్కడికో మార్చుకొని వెళ్ళిపోయుంటుందని అనుకొన్నాడు.

తరువాత తనకు టెన్తు క్లాసులో స్టేటు ఫస్టు రావడం, ఇంటర్ మీడియట్‌లో డిస్టింక్షను, బి.ఎ. లో ఫస్టుక్లాసు, ఎం.ఏ లో యూనివర్సిటీ ఫస్టు రావడం, తరువాత సర్వీసు కమీషనులో సెలెక్టు అయి డి.ఇ.ఓ గా ఉద్యోగం రావడం జరిగాయి.

యిన్నేళ్ళ తరువాత మళ్ళీ తన కంటబడింది సుమిత్ర మేడమ్.

* * * *

గతంలోంచి తెప్పరిల్లి ఆమెవైపు చూశాడు రావు. రావు కాల్చేసే చూపులు ఆమెకు అర్థంకావు. ఆమె దిగులు చూపులకు భాషలేదు. యిద్దరూ మౌనంగా చాలా సేపు ఉండిపోయారు.

"నేనెవరో మీకు తెలుసా హెడ్‌మిస్ట్రెస్‌గారూ?" అన్నాడు హఠాత్తుగా.

ఆమె పరిశీలనగా చూసిందతన్ని. కాని ఏమీ గుర్తు రావడంలేదు. రావు బెడ్ మీద నుంచి లేచి నిలబడి పచార్లుచేస్తూ చెప్పసాగాడు.

"నేనెవరో మీకు అర్థమైనట్లు లేదు. కారణం నాలో వచ్చిన మార్పులే. కాని మీరెవరో నాకు తెలుసు. అంత తేలిగ్గా మర్చిపోగలనా! సరిగ్గా పదేళ్ళనాడు

మా స్కూలుకు టీచరుగా వచ్చి, మా ఇంట్లో చేరి అనుక్షణం నన్ను శారీరకంగా మానసికంగా హింసించిన మిమ్మల్ని నేనెలా మర్చిపోగలను మేడమ్ సుమిత్ర గారూ! నాలో ప్రేమను, అభిమానాన్ని, ఆప్యాయతని విషతుల్యంచేసి నన్నొక ద్వేషిగా మార్చి మీరొక ఆదర్శ ఉపాధ్యాయినిగా ఆ ఊళ్ళో వెలిగారే. ఉద్యోగం కోసం మీ శీలాన్నే బలి యివ్వడానికి వచ్చారే. ఏమైపోయింది ఇప్పుడా ఆదర్శం?"

ప్రస్తుతాన్ని చీల్చుకొని గతంలోకి వెళ్ళిన ఆమె మనసుకు ఏదో కొంత అర్థ మవుతూఉంది.

"మీదేఊరు సార్" అంది భయం భయంగా.

"నారాయణపురం మేడమ్ సుమిత్రా. నాపేరు కోటేశ్వరరావు. గుర్తొచ్చిందా" ఏకవచనంతో ఆమెను సంబోధించి కసిగా నవ్వాడు డి.ఇ.ఓ. రావు.

"ఒరేయ్ నువ్వట్రా? ఎందుకిలా చెడిపోయావురా?" విసురుగా లేచిన ఆమె చేయి రావు చెంపను చెళ్ళుమనిపించింది.

వెంటనే "సారీ సార్. పొరపాటయింది" అంటూ ముఖం చేతుల్లో దాచుకొని ఏడవసాగింది.

"ఓ! మేడమ్ సుమిత్రా. నీ కింకా పొగరణగలేదు" చెంప తడుముకొంటూ అసంకల్పితంగా ఉబికిన కన్నీటిని కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకున్నాడు.

"నేను.... నేను.... మిమ్మల్ని శారీరకంగా, మానసికంగా హింసించానా? అంతేనా మీరు నన్ను అర్థం చేసుకొన్నది! చిన్నతనంలో మాతండ్రి చనిపోయాడు. మేమంతా తల్లి ఆదరణలో దారిద్ర్యంలో పెరిగాము. ఎలాగో నేను టీచరు ఉద్యోగం సంపాదించుకొన్నాను. ఉన్న ఒకే ఒక తమ్ముడు చదువుమాని పసి వయసులోనే చెడు అలవాట్లకు లోనయ్యాడు. ఒకరోజు ట్రెయిన్‌లో ఎవరిదో పర్సు కొట్టేసి తప్పించుకోవడం కోసం కదులుతోన్న రైల్లోంచి ప్లాటు ఫారం మీదికి దూకేశాడు. కాని ట్రెయిను స్పీడుకు ప్లాట్‌ఫారంమీద బాలెన్సు చేసుకొని నిలబడలేక ప్లాటు ఫారంకు ట్రెయినుకు మధ్య పడి చనిపోయాడు. అదే సమయంలో నేను మీ ఊరికి బదిలీ అయ్యాను. మా తమ్ముడి వయసులో ఉన్న మిమ్మల్ని చూడగానే ఎందుకో అభిమానం పుట్టుకొచ్చింది. క్రమేణా దుఃఖం మరచిపోసాగాను."

"కాని నా అంతరాంతరాల్లో మా తమ్ముడి చెడు ప్రవర్తన, దానివల్ల కలిగిన విషఫలితం గుర్తుకొచ్చేది. అందుకే మిమ్మల్ని క్రమశిక్షణలో పెంచే బాధ్యత

మీ తల్లిదండ్రులకు చెప్పి నేనే తీసుకొన్నాను. దాన్ని మీరు యింకో విధంగా అర్థం చేసుకొని నాకు దూరమయ్యారు. కాని నేను మీ నడవడికనే శ్రద్ధగా పరిశీలించ సాగాను. మంచిగా ఉండి ఓ వ్యక్తిని చెడగొట్టేకన్నా చెడ్డదాన్నై ఒక వ్యక్తి భవిష్యత్తుకు బాట వేయాలనుకొన్నాను. కాని ఆరోజు మాట వరసకు నేనన్నందుకు మీ తల్లిదండ్రులు మీకు వాత బెట్టారని తెలిసి రెండు రోజులు అన్నం తినలేదు. రాత్రుళ్లు ఏడ్చేదాన్ని. యివన్నీ ఎవరికి తెలుసు నా పెళ్ళి చూపులకు మీరు రైల్వే స్టేషను నుంచి ఇంజనీరును దగ్గరుండి తీసుకొస్తే 'చూశారా వాడు పైకి నాపై శత్రుత్వం వహించినా అక్కమీద ఎంత ప్రేమో' అని మీ తల్లిదండ్రులకు చెప్పాను. అందరం నవ్వుకొన్నాం."

"తరువాత ఇంజనీరు 'నీవు మీహి దీ టీచరు గోపాల్ ప్రేమలో పడ్డావట. నీవు నాకు భార్యగా తగవు' అంటూ అవమానకరంగా ఉత్తరం రాశాడు. నేను ఎంతో బాధపడ్డాను. నిజానికి అప్పుడు మన స్కూల్లో ఉన్నది ఒకే ఒక హిందీ టీచరు. పేరు విమల. ఎవరో ఏదో చెప్పినదాన్ని నమ్మిన అతనంటే నాకు అసహ్యం పుట్టింది. ఇంతలో అవసానదశలో ఉన్న అమ్మకు మాట ఇచ్చిన ప్రకారం వర్క్స్ ఇన్‌స్పెక్టరుగా అతి చిన్న ఉద్యోగం చేస్తున్న మావయ్యను చేసుకొని గౌరవంగా బ్రతుకుతున్నాను నేను అక్కడినుంచి వచ్చేశాను గనుక మీ కివన్నీ తెలియవు."

"ఇప్పుడు చెప్పండి అనుక్షణం మీ బాగు కోరి. మీ భవిష్యత్తుకోసం శ్రమించిన మీ అక్కలాంటి నా శీలాన్ని కోరిన మిమ్మల్ని చంపేయాలా? లేక నా ఆశయాలకు ఫలితంగా ఒక పెద్ద ఆఫీసరైన మీ సోదర ప్రేమ పొందలేని నిర్భాగ్యురాలిగా ఆత్మహత్య చేసుకోనా?" అంటూ పర్సు జిప్ లాగి అందులోంచి ఆరంగుళాల పొడవున్న పెన్ నైఫ్ తీసి చేత పట్టుకొంది.

రావుకు ఆమెపైగల ద్వేష భావం మంచులా కరిగిపోయింది. అతనికి గారాబంగా పెరిగిన ఫలితంగా తన క్లాసుమేటు శ్యామసుందర్ చదువు అబ్బక ప్రస్తుతం గ్రామంలో సోమరిగా తిరుగుతున్న సంగతి గుర్తు వచ్చింది. క్రమశిక్షణలో సాన బెట్టిన వజ్రంలా తయారై సంఘంలో గౌరవంగా బ్రతుకున్నాడు తను. దీనికంతటికీ కారణం పరోక్షంగా సుమిత్ర మేడమ్ !

రాబోతున్న దుఃఖాన్ని అప్పటి వరకు బిగపట్టి ఉన్న డి. ఇ. ఓ. రావు హఠాత్తుగా లేచి ఆమెకెదురుగా నిలబడి చేతులెత్తి నమస్కరిస్తూ "అక్కా నన్ను క్షమించు. నిన్ను మాటలతో అవమానపరచాలనే ఉద్దేశంతో తప్ప వేరే దురుద్దేశంతో నిన్నిక్కడికి రమ్మనలేదు. ఒకప్పుడు నీమీద నాకు కలిగిన ద్వేషమే నాలో పట్టుదల రగిలించి నన్నింతవాణ్ణి చేసింది. నీ మంచి మనసును అర్థం చేసుకోలేక పోయాను" అన్నాడు నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో.

సుమిత్ర చేతిలోని నైఫ్ కింద పడిపోయింది. రావు రెండు చేతులనూ తన చేతుల్లోకి తీసుకొని "తమ్ముడూ ! ఎలాగయితేనేం నన్నర్థంచేసుకొన్నావు. అంతే చాలు!" అంది ప్రేమగా.

సుమిత్ర ఇంటి దగ్గర నుంచి బాడీగార్డుగా తెచ్చుకొన్న అటెండరు స్వామి దాసు, పొరపాటున కూడా ఎలాంటి అవాంఛనీయ సంఘటన జరుగనీయకూడదని తీర్మానించుకొన్న డి.ఇ.ఓ. అటెండరు సుబ్బయ్య కిటికీలోంచి ఆ దృశ్యాన్ని చూసి ఎంతో సంబరపడ్డారు.